

UZASADNIENIE

J. B. został oskarżony o to, że dniu 25 kwietnia 2016 roku w nieustalonym miejscu za pośrednictwem sieci internet działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził P. C. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 360,00 zł za pomocą prowadzenia w błąd co do zamiaru wywiązania się ze zobowiązania sprzedaży telefonu komórkowego w ten sposób, że za pośrednictwem internetowego portalu (...), posługując się fikcyjnymi danymi osobowymi (...) oraz adresem e-mail „(...) (...)”, wystawił do sprzedaży telefon komórkowy Samsung G. (...), a następnie po dokonaniu przez kupującego wpłaty kwoty 360,00 zł na poczet ceny zakupu w/w telefonu w formie przelewu bankowego na rachunek nr (...), założony w (...) Bank S. A. nie przesłał zakupionego towaru i nie zwrócił dokonanej wpłaty, czym działał na szkodę P. C., powodując stratę w wysokości 360,00 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem z dnia 30 czerwca 2017 roku w sprawie II K 923/16 uznał oskarżonego J. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 kk i na podstawie art. 286 § 1 kk w związku z art. 37a kk wymierzył karę 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

- na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. C. kwoty 360 złotych;
- zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez prokuratora.

Apelacja wywiedziona została z podstawy prawnej art. 438 pkt 3 i 4 kpk i zarzuciła wyrokowi:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów sądowych, który to błąd miał wpływ na treść orzeczenia, a wyraża się w przyjęciu przez Sąd I instancji, iż zachodzą przesłanki do zwolnienia oskarżonego w całości od opłaty i wydatków poniesionych w sprawie podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału jednoznacznie wskazuje, iż decyzja Sądu jest niesłuszna;

- rażąco niewspółmierność kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych z przyjęciem wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł orzeczonej wobec oskarżonego J. B. na podstawie nieprawidłowo zastosowanej instytucji z art. 37 a kk, jako kary rażąco łagodnej, co zostało spowodowane nienależytym uwzględnieniem przez Sąd I instancji okoliczności obciążających oskarżonego, a w szczególności, wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, uprzedniej karalności oraz nagminności tego typu przestępstw, co w konsekwencji spowodowało, iż orzeczona kara grzywny nie spełni swych celów zapobiegawczych i wychowawczych jakie ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, podczas gdy wymienione okoliczności przemawiają za orzeczeniem surowszej represji karnej.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego J. B. kary jednego roku pozbawienia wolności i obciążenie go kosztami postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora nie zasługuje na uwzględnienie.

Prawidłowo Sąd Rejonowy dokonał doboru rodzaju kary jako kary 100 stawek dziennych grzywny z przyjęciem wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych.

Tak ukształtowana kara we właściwej mierze respektuje indywidualne wymagania resocjalizacyjno – wychowawcze oskarżonego, jak również potrzeby w zakresie społecznego oddziaływania, a przy tym uwzględnia nakaz współmierności do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie przekracza stopnia winy sprawy. W tym aspekcie dostrzec należy, iż oskarżony swoim zachowaniem naruszył co prawda istotnie porządek prawny, przez co prawidłowo stopień szkodliwości społecznej oceniono jako wysoki, niemniej jednak wysokość niekorzystnego rozporządzenia mieniem, do jakiego pokrzywdzony został doprowadzony, była mała.

Jednocześnie zauważenia wymaga, iż oskarżony popełnił przestępstwo z pobudek czysto materialnych, dlatego najbardziej właściwą reakcją karną winna być kara finansowa. Poniesienie takiej kary i to w wysokości 1000 złotych doprowadzi do tego, że „strata” w majątku oskarżonego będzie ponad dwukrotnie wyższa od korzyści materialnej, jaką wymieniony uzyskał z przestępstwa. W tej sytuacji nie można przyjąć, by wymierzona grzywna nie stanowiła dla oskarżonego odpowiedniej dolegliwości. Podkreślić należy, iż w każdym czasie może zostać wprowadzona wymienionemu zastępcza kara pozbawienia wolności, gdyby nie wywiązał się on z zapłaty kary grzywny. Okoliczność ta przyczyni się do uświadomienia podsądnemu, że popełnianie przestępstw nie jest opłacalne.

Sąd Rejonowy zasadnie zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych. W związku z faktem, że oskarżony przebywa aktualnie w zakładzie karnym gdzie nie pracuje oraz nie posiada żadnych oszczędności, zasądzenie kosztów sądowych byłoby bezcelowe albowiem nie można by ich ściągnąć w drodze egzekucji, a ich realizacja w innej zastępczej drodze jest niemożliwe. Kara grzywny natomiast jak już wspomniano powyżej zawsze może zostać wykonana w formie zastępczej kary pozbawienia wolności.

Kierując się wskazanymi wyżej względami Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji.

Mając na uwadze wynik postępowania odwoławczego, stosownie do art. 636 § 1 kpk wydatkami za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa.

SSA w SO Andrzej Szawel